

Salt Peanuts (NO)

February 2016

Jan Granlie

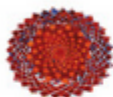
ACT**RE
PRINT**

FRANK WOESTE

«Pocket Rhapsody»

ACT 9587-2

Frank Woeste
Pocket Rhapsody
Ben Monder
Justin Brown

Den 40-årige tyske pianisten Frank Woestes debut på ACT, avslører ikke bare en musiker fylt med ideer, men også en dyktig komponist og arrangør.

Han holder til i Paris, hvor han er blitt kjent for sitt unike sound på Fender Rhodes, og å kombinere Rhodes-lyden med andre lydeffekter. Han har tidligere gjort fem album som bandleder, og har deltatt på en rekke innspillinger som sidemann.

Han har mottatt en rekke priser for sitt spill, bl.a. «Victoires du Jazz», Steinway-prisen under Montreux International Piano Competition, Jazz Hoeilaart i Belgia og Getxo European Jazz Contest i Spania. Han har spilt på alle de store, europeiske jazzfestivalene, og gjør nå sin debut som ACT-artist.

Med seg på platen har han i utgangspunktet alliert seg med en trio, bestående av gitaristen Ben Monder og trommeslageren Justin Brown. I tillegg medvirker gjestene Ibrahim Maalouf (tp), Youn Sun Nah (v), Sarah Nemtanu (vio) og Gregoire Korniluk (c) på noen spor.

Selv om Woeste er en dyktig utøver på Fender Rhodes, så er det en del ting som skurrer på denne innspillingen.

For det første synes jeg kompet med Monder og Brown, inkludert Woestes bass synth låter fryktelig 70/80-talls. Musikken blir veldig fort kjedelig, og uten noen klar retning. Det blir på mange måter altfor like låter, som alle stort sett ligger i samme rytmiske område. Riktignok tas det hele litt ned i tredjesporet, hvor Sun Nah bidrar på helt ok vokal, men langt fra det vi er vant til å høre fra henne. Her skapes det et litt annet lydbilde, som jeg kan like, selv om, hvis jeg skal være stygg, synes at vokalen kan minne om Julie Andrews i «Sound of Music»...

Men verst synes jeg det blir i de låtene hvor Ibrahim Maalouf medvirker. Nå har jeg hørt han både på konserter og på diverse plater, og jeg kan ikke forstå hva som er så bra med hans trompetspill. I andrelåta, «Moving Light» bærer det helt galt av sted, og i det åttende sporet, «Nouakchott», høres han veldig usikker ut. Her kommer også Ben Molder inn med direkte hårreisende rocka gitarspill, som sammen med Maaloufs trompet, bare blir latterlig.

Det beste med denne innspillingen er helt klart Woestes spill, både på vanlig piano og på Fender Rhodes. Han lager fine tilleggsslyder i Rhodesen, og hans pianospill er lett og ledig. Han skriver fine, men litt umoderne låter, men det skal vi ikke arrestere han for, for han kommer nok til å ha noe å melde hvis omgivelsene (les: plateselskapet) hjelper med å komme opp med andre medmusikanter og andre arrangementer.

Jan Granlie

Frank Woeste (p, Fender Rhodes, org, bassynth), Ben Monder (g), Justin Brown (dr), Ibrahim Maalouf (tp), Youn Sun Nah (v), Sarah Nemtanu (vio), Gregoire Korniluk (c)